

השגחה פרטית

וואונדערליכע 'השגחה פרטית' מעשיות פון היינטיגע צייטן - דערציילט אויף דער השגחה פרטית האטליין

פרשויות בלק - פינחס תשפ"ב ♦ עלון מס': 93

די וועכענשליכע השגחה

גילוי אליהו - היינטיגע צייטן!

עס דערציילט מיר א איד די פאלגענדע מעשה: צוויי טעג נאכדעם וואס עס איז אונז געבוירן געווארן א פרישער קינד אין שטוב האט מען אונז מבושר געווען די בשורה אז אונזער ניגעבוירענער קינד איז געבוירן געווארן מיט א זעלטענער פעלער. ווען מיר האבן באקומען די בשורה זענען מיר געווען שרעקליך צוגעלייגט און דערשראקן.

וואס גייען מיר טון? ווי ערנסט איז דער פעלער? צי גייט דער קינד בלייבן א גאנץ לעבן א בעל מום? זייענדיג אין א געפערליכער פאניק האבן מיר זיך פארבינדן צו א איד וואס איז גוט באקאנט און באוואוסט אין די נושא און אים געבעטן אז ער זאל אונז העלפן צו מאכן סדר אין קאפ.

דער איד, א חשובער עסקן וואס איז עוסק בעניני רפואה פאר לאנגע יארן האט אונז געהאלפן מאכן סדר אין די נושא, ער האט אונז געגעבן א לענגערע ערקלערונג איבער דעם פעלער, אבער ביים ענדע האט ער צוגעלייגט א זאך, וואס האט מיר נאכמער דערשראקן פון אלעס און פארגעסערט מיין פאניק.

ער האט מיר געגעבן צו פארשטיין אז ווען מען רעדט פון פרישע פראבלעמען איז דער פעלער קליין און מינדרוויכטיג, דער קינד וועט דארפן אריבערגיין עטליכע אפראציעס, אבער ווען מען רעדט פון א גייסטישן בליק איז עס שוין ערנסטער. אזא פעלער מיינט אויך אז דער קינד וועט זיין גייסטיש באגרעניצט.

אין אנדערע ווערטער האט ער געמיינט אז דער קינד וועט לידן, נישט זיין הונדערט פראצענט נארמאל, שכל'דיג.

און דאס האט מיר מוראדיג צובראכן! איך האב פארלוירן מיין גאנצע רואיגקייט און ישוב הודעת. איך די קומענדיגע חדשים איז מיין קינד אריבער א רייע פון באהאנדלונגען אויף די קערפער. זיין קערפער האט זייער גוט רעאגירט צו די אלע באהאנדלונגען, עס האט געמאכט פארשריט, אבער איך בין געבליבן נערוועז און אנגעצויגן.

"דאס איז נאר דער אנהייב", האב איך געהאט אין קאפ שווארצע חלומות ווי דער קינד איז נישט מיט אלעמען.

ווי גרעסער דער קינד איז געווארן האב איך אלץ מער און מער איינגעזען אז ב"ה דא האט דער עסקן געטרייט. דער קינד איז געווען נארמאל, ער האט אויפגעכאפט אלעס, ער האט גערעדט נארמאל, אלעס ביי אים איז געווען ווי געווענליך.

איך האב געדאנקט השי"ת אויף זיין גוטס, אבער איך האב זיך נישט געענדיגט וואונדערן פארוואס האט השי"ת געפירט אזוי אז דער עסקן זאל מיר זאגן אזוינע ווערטער וואס זאלן מיר אריינלייגן אין זאך פאניק.

ווען דער קינד איז געווארן דריי יאר אלט האט מען מיר פון הימל אריינגעשיקט א שיינער ענטפער צו מיין שאל.

איך יענער צייט האב איך זיך באגעגענט מיט די גמרא אין נדרים (דף ג' וואו די גמרא דערציילט איבער רבי עקיבא און זיין ווייב רחל, די טאכטער פון כלבא שבע, די גמרא דערציילט דארט אז אין די ערשטע יארן פון זייער חתונה האבן זיי געליטן פון א מוראדיגע ארעמקייט, אז זיי האבן נישט געהאט קיין געלט צו ווארעמען זייער שטוב און זענען געווען געצווינגען צו שלאפן אין שטריי, זיך צו דערווארעמען.

פון הימל האט מען זיי געוואלט מוטיגן און שטארקן אז זיי זאלן קענען אנגיין אין זייער וועג און אין טאג האט זיך אליהו הנביא באוויזן צו זייער שטוב און אנגעקלאפט אויף זייער טיר און געזאגט אז זיי האבן יעצט געבוירן א קינד און זיי ווען רבי עקיבא האט געזען ווי גרויס עס איז דער עניו פון דעם איד האט ער זיך געגעבן א רוף אן צו זיין ווייב.

"געב א קוק ווי ארעם ער איז! מיר האבן געמיינט אז מיר זענען די גרעסטע עניים! אבער עס איז דא גרעסער. לאמיר דאנקען השי"ת אויף וואס מיר האבן א".

און גענוי דאס איז געשען ביי מיר. מיין קינד איז געבוירן געווארן פעלערדיג. ער האט געדארפט אריבערגיין וואס עס איז אים געווען באשערט אריבערגיין אבער צוזאמען מיט די עגמת נפש האט השי"ת מיטגעשיקט די המתקה.

יעדער מאל איך קוק און איך קוק און כוונה ווי נארמאל ער איז, זיין קלוגשאפט, וויאזוי ער מאכט פארשריט אין זיין לעבן, ווער איך מוראדיג איבערגענומען, איך דאנק השי"ת אז ער איז נארמאל, אז ער איז געזונט, ער האט דאך געקענט זיין... און ברוך השם אז ער איז נארמאל, מענטשליך, צו דער זאך, חסדי השם.

און דער אמת איז אז עס איז אויך אין יעדער זאך אין לעבן. עס איז דא וואס וואוינען אין א פיזעלע דירה, עס איז זיי ענג, אבער ווען זיי מאכן דעם חשבון אז עס איז דא אנדערע וואס האבן דאס אויך נישט, ווייסן זיי וויפיל מען דארף דאנקען אויף וואס מען האט א.

עס איז אזוי מיט פרנסה, מען מוטשעט זיך, מען לויפט ארום, עס איז שווער, עס שפעט אויס די כוחות, אבער ווען דערמאנט זיך אז עס איז דא אוינע וואס קענען נישט לויפן, זייער פוס ארבעט נישט ליע, ווייסט מען אז עס איז דא אויף וואס צו דאנקען.

מען דארף נישט ווארטן אז מען זאל אונז אונטערשיקן אליהו הנביא ער זאל עס אונז אויפקלערן, מען קען עס מאכן מיט אייגענע התבוננות.

רבי עקיבא האט עס געהערשט פון אליהו הנביא, אבער ער מיר לערנען עס אליין, האבן מיר גילוי אליהו.

א גוט שבת, פינחס שפר

דברים שבלב

אויסצייגן פון די שיעורים אין 'שער הבטהון' פון ספר חובת הלבבות

ווען דער בעל חוב פאדערט א משכון פון דעם לווה

פון כמעט צוויי הונדערט טויזנט דאלער. ויהי היום און דער בארגער טרעפט זיך מיט'ן בעל הגמ"ח אין א צווייטן שטאט. יעצט איז דער בילד א פארקערטע. דער אלטער בארגער האט ביי זיך ליגן אסאך געלט און דער פארבארגער איז פונקט געענגט אין געלט און ער שטרעקט אויס זיין האנט בעטנדיג פון דעם בארגער צי ער קען אים יעצט פארבארגן טויזנט דאלער.

"איך בארג דיר זייער גערן אבער פון וואו וועל איך וויסן אז דו וועסט מיר צוריקצאלן? איך דארף פון דיר א משכון".

צי קען מען פארשטיין אזא סארט התנהגות. דער וואס שטייט קעגנאיבער דיר געטרויעט דיר מיט שווערע געלטער און דו ביסט אים שולדיג ריזיגע סומעס און דו בעסטסט אים א משכון?

עס איז נישט שכל'דיג, עס איז נישט מענטשליך!

דער בארגער וואלט אויפ'ן מינוט געדארפט ארויסנעמען די געלט און עס געבן פאר'ן בארגער אן בעטן א משכון.

מיט דעם געדאנק געבט דער רבי צו פארשטיין אזא מענטש. אין זיינע ווערטער רעכענט ער אויס אז ווען עס וואלט געווען אזא מעגליכקייט אז אלע צדיקים פון אלע דורות זאלן זיך צוזאמענעמען און וועלן באצאלן פאר'ן בורא כל העולמים פאר אלע טובות וואס השי"ת האט געטון און אפשאצן זיין גרויסקייט וואלט נישט געווען מעגליך צו באצאלן די טובה, מיר וואלטן געבליבן בעלי חוב פאר השי"ת אזוי ווי זיין הייליגער לשון איז: **כי אין בכל המעשים הטובים האלו כדי לשלם אפילו על טובה אחת ויחידה של הבורא יתברך שמו לאדם!**

מיר האבן נישט די מעגליכקייט צו באצאלן די גוטס, מיר זענען ריזיגע בעלי חוב, ווייל אויך די מצוות און די אפצאל וואס מיר געבן פאר'ן באשעפער קומט פון זיין כח און ווי פאסט עס אז מיר זאלן בעטן א משכון פון דער גרויסער מלוה, דער וועמען מיר זענען אזויפיל שולדיג. מיר דער רבי פרעגט פאר אזא איינער: צי ביסטו דען פארזיכערט אז דו וועסט עס דערלעבן, אז דו וועסט בכלל קענען געניסן פון די געלט? און דער רבי פירט אויס אז מיר זאלן עס געדענקען און לעבן מיט דעם, אז מיר זענען בעלי חוב און וואס מיר באקומען נעמט זיך נאר פון דעם אז השי"ת איז דער אב הרחמים און דער עכטער גומל חסד פאר יעדן איינעם אין די בריאה.

זענענדיג ווי ר' יצחק לויפט ארויס פון שול איילענדיגעהייט האט אים זיין חבר אפגעשטעלט.

"ר' יצחק וואו יאגט איר זיך?"

"וואס הייסט וואו? צו די ארבעט".

דער חבר וואונדערט זיך. אין שול ווייסט יעדער איינער אז ר' יצחק איז א שיינער בעל פרנסה און ער האט שוין חתונה געמאכט אלע טויזנט קינדער, ער זעט אויס געדעקט, און וואו איז נאך דא זיך צו יאגן.

"געב א קוק, איך ווער נישט יונגער. ווער ווייסט וואס וועט זיין אין אפאר יאר ארום. פאר יעצט בין איך טאקע געדעקט, איך האב גענוג און נאך, איך ארבעט יעצט אוועקצולייגן געלט פאר די קומענדיגע יארן".

ר' יצחק איז א גוטער אויפ'ן חשבון פון דעם רבושיע. ער וויל אים נישט צו שטארק מטריח זיין. ער וויל אראפנעמען פון כביכול די טירחה פון אים דארפן שפייזן אין די עלטערע יארן, ער ווייסט אויך אז עס גייט אויפ'ן חשבון פון זיין דאווענען, אבער מצד שני, טוט ער דאך דא א שטיקל טובה און עווענטועל וועט מען זיך אויסגלייכן.

אין פרק ו' באטיטלט דער רבי די סארט אידן אלץ די 'כת הממשכנים את השם', דהיינו אז די אידן נעמען השי"ת פאר א משכון. זיי האבן נישט קיין צוטרוי אין אים אז ער וועט זיי שפייזן אן די עלטערע יארן און וועלענדיג זיין גאראנטירט פון יעצט, בעטן זיי פון השי"ת ער זאל זיי געבן א משכון.

דער סארט פירונג איז געגליכן צו א איד וואס האט זיך געגרייט חתונה צו מאכן א קינד און ווען ער האט זיך דערזען מיט ליידיגע טאשן איז ער אריבערגעגאנגען צו די לאקאלע גמ"ח און ארויסגענומען פון איד א הלואה אויף פופציג טויזנט דאלער. די הלואה איז געווען אויף פעימענטס, אבער דער איד האט דאך נישט נאר איין קינד און אין צוויי יאר ארום איז ער וויידערמאל דא, ער דערלאנגט פאר'ן בעל הגמ"ח א בקשה, די אסמאל וויל ער נאך פופציג טויזנט דאלער אויף פעימענטס.

דער איד האלט נאך אינמיטן באצאלן די ערשטע הלואה, אבער דער בעל הגמ"ח פארלאזט זיך אויף אים מיט פארמאכטע אויגן, ער געט אים נאך א הלואה.

דער זעלבער זאך חזרט זיך איבער אין צוויי יאר ארום שפעטער און ווען מען רעכענט צוזאמען אלע הלואות אינאיינעם איז דער בעל 'החתונה' א בעל חוב פאר דעם בעל הגמ"ח

די שיעורים ווערן ארויפגעלייגט חזרוניס די וואך - מען קען עס הערן ביי נומער 4 [מאן אויסוועלן די שפראך וואס איר ווילט הערן]

ניסיון שבכל יום

וואונדערליכע השגחה פרטית געשיכטעס דערציילט אויף די השגחה פרטית האטליין

די געשיכטע פון דער 'בנין' אין לודמיר

פון ווען איך געדענק זיך שפיר איך א ספעציעלער נאטקייט צו דער ציון הקי' פון הרה"ק רבי שלמה מקארלין זי"ע. בשם די פריערדיגע צדיקים זאגט מען נאך אז צו זיין אויף זיין קבר איז ממש אזוי ווי מען שטייט פאר אים בחיים חיותו און אידן וואס קומען אהין זענען מעיד אז עס איז טאקע אזוי...

שפירנדיג אזא נאטקייט צו דער ארט האב איך זייער שטארק געוואלט אז נאך אידן זאלן קענען אנקומען אהין און וויסענדיג אז אויב עס וועט זיין אויפן ארט א צוגעשטעלטער הכנסת אורחים מיט אלע צוגעהערן וועט עס שלעפן אידן צו קומען אהין, האב איך זיך אריינגעלייגט אין די לענג און און די ברייט אהערצושטעלן אויפן ארט א לייטישער הכנסת אורחים, מיט אלע געברויכן, אז ווער עס קומט אהין זאל האבן וואס ער דארף, אבער ווי מען וואלט ווען אויסגעשטרעקט א פוס פון אויבן, האט זיך עס נישט געריט.

אויך ווען איך האב שוין געטראפן דערפאר א צוגעפאסטער פלאץ און עס אנגעקויפט פאר אייער געלט, בין איך געבליבן שטעקן דערמיט. די הכנסת אורחים אויף די דראמאנאו גאס, געציילטע מינוטן אפגערוקט פון דעם ציון, איז געבליבן א פוסטער שטח, אן וואס איך זאל טרעפן איינער וואס זאל זיין גרייט אויסצולייגן געלט פאר איר. אין א געוויסער שטאפל, זענענדיג אז אלע מייע באמיהונגען לאזן זיך אויס מיט גארנישט, בין איך אנגעקומען צו די מסקנא אז דער מקום וועט געבויט ווערן נאר מיט אמונה און תפילה, ווי דער צדיק פלעגט צו זאגן אז די ערשטע זאך וואס כ"טוה פאר א חסיד וואס קומט צו מיר, איז אז איך ברענג אים צו אז ער זאל דינען השי"ת נאר מיט אמונה פשוטה, אן קיין חשבונות.

איך האב זיך בארעכענט אז דער גליקליכער וועמען מען האט באשטימט פון הימל אז ער זאל זיין דער וואס וועט האבן די זכיה צו בויען די געביידע, וועט קומען צו מיר און אלעס וואס עס ליגט אויף מיר איז צו דאווענען צו השי"ת, אז ער זאל מיר העלפן און צושיקן די ריכטיגע שליח.

איך האב אויפגעהערט צו מאכן השתדלות, אנשטאט דעם, האב איך נאר מתפלל געווען פאר די זאך.

עס איז געווען אין די יארצייט טאג כ"ב תמוז תש"פ ווען מיר האבן זיך געגרייט ארויסצופארן קיין לודמיר צו זיין דארט אויפן ציון הקי'. דער יאר תש"פ איז געווען די בארימטע קאראנע יאר. די וועלט איז געווען איינגעהילט אין א קאראנע אטמאספער און יעדער ריר איז געווען פארבינדן מיט אסאך יגיעה, אבער מיט דעם אלעם, האב איך פאר א רגע נישט אויפגעגעבן דער חלום צו זיין אויפן ציון הקי' אין דער טאג פון די יארצייט.

מיר האבן זיך ארויסגעלאזט אויפן וועג. פון ארץ ישראל איז בסך הכל געווען 4 אידן און פון אייראפע איז געקומען נאך 30 אידן און מען האט זיך געגרייט צו פראווענען דער יארצייט טאג מיט דערהויבענקייט.

צום ערשטן מאל אין די היסטאריע האט מען זיך באנוצט מיט די הכנסת אורחים געביידע און מיט די שאטער וואס איז געווען דארט אין געגענט.

אין יענער צייט זענען די מערהייט פון די הכנסת אורחים אין דער געגענט געווען פארשלאסן. עס איז נישט געווען פון וואו צו קויפן קיין עסן אבער מן השמים האט מען אונז אונטערגעשיקט א גוטער שליח.

א איד וועלכער איז געווען אויפן וועג קיין לודמיר, האט מיר אריינגעקלינגען פרענגדיג צי ער קען עפעס מיטברענגען. מיר האבן געזאגט אז ער קען מיטברענגען מיט זיך עסן. דער איד איז אריבער צו די לאקאלע גראסערי און דארטן איינגעקויפט אלעס וואס מען קען קויפן ווי פרישע גרינצייג, קארטאפל, לעבעדיגע פיש מיט סימני כשרות און דאס האט ער אונז געברענגט צו די סעודה.

דער איד האט אויך איינגעקויפט טעפ מיט געשיר אז מען זאל קענען קאכן אין דעם און נאכדעם וואס מען האט עס געכשרט און געטובליט אין די לאקאלע טייך איז עס געווען גרייט צום באנוץ.

ברוך השם אז עס איז געווען א שפע פון עסן און די הילולא איז געפראוועט געווארן מיט א מוראדיגע דערהויבענקייט.

מיט געהויבענע געמיטער איז זיך דער עולם געקומען צו פארן. עס האט נישט געדויערט קיין צוויי וואכן און דער איד וואס האט בשעתו איינגעקויפט די עסן קלינגט מיר און דערציילט מיר די פאלגענדע נייעס.

"ווען כ"בין געקומען צום ציון בין איך געווען א גרויסער בעל חוב,

דער טלית פון ר' חיים

צווישן די חשוב'ע און געשמאקע מגידי שיעור וואס כלל ישראל פארמאגט ציילט זיך הרה"ק רבי שמעון הירש שליט"א.

א שיינער מנהג האט זיך ר' שמעון געמאכט. נאך יעדער שיעור וואס ער געבט איבער וועט ער צולייגן צו איר א שיינע און באלערענדע מעשה, וואס האט אין זיך א מוסר השכל. "אין די אמאליגע יארן האב איך זיך זייער געמוטשעט אויפצוקומען מיט פאסיגע געשיכטעס וועלכער דער עולם גלייכט, אבער היינטיגע צייטן איז די אויפגאבע פיל גרינגער. מען דארף נאר אריינקלינגען אין די האטליניע פון 'השגחה פרטית' און מען האט א שיינע מעשה צו די האנט". באטאנט רבי שמעון.

דערציילט ווייטער הרה"ק רבי שמעון שליט"א איבער איינע מעשה וועלכער ער האט אמאל אויסגעהערט ביי די שמועסן פון ה"ר דוד קלעצקין שליט"א.

"די מעשה איז געווען אויסגעצייכענט אבער אזוי ווי די שיעורים וואס כ"געב איבער זענען געווינדעט פאר בחורים און די מעשה איז נישט פאסיג פאר בחורים, האב איך עס נישט דערציילט".

"אבער", שילדערט ווייטער הרה"ק רבי שמעון שליט"א.

"ווען כ"בין מיט א היבשע שטיק צייט צוריק געווען ביים שר התורה הגאון הגדול רבי חיים קנייבסקי זצ"ל און איך האב אים דערציילט די מעשה און געפרעגט צי די מעשה איז פאסיג צו דערציילן פאר בחורים האט דער שר התורה, מיט זיינע קורצע ענטפערס, מכריע געווען די שאלה זאגנדיג אז די מעשה איז א 'מצוה לפרסם' און האבנדיג אזא קלארע הוראה פון דעם שר התורה, האב איך עס דערציילט פאר די בחורים".

וכך היה המעשה, ווי ה"ר דוד שליט"א האט עס דערציילט אויפן האטליניע.

איינער פון די געביטן ווי עס פעלט זיך אויס א שטארקע מומחה/שאפט ווען עס רעדט זיך פון די חברה קדישא, איז דער געביט פון 'ליקוט עצמות'.

א ליקוט עצמות איז עפעס וואס געשעט נישט יעדן טאג. עס געשעט נאר אין פעלער אז צוליב די אומשטענדן דארף מען מפנה זיין די נפטרים און אז עס זאל געמאכט ווערן ריכטיג פעלט זיך אויס א מומחה/שאפט און צווישן די גרויסע מומחים וואס די וועלט פארמאגט ציילט זיך הרה"ק ר' מנחם מענדל עקשטיין שליט"א מוקני חשובי חסידי נאדווארנע.

שוין מער ווי פופציג יאר איז הרה"ק ר' מענדל אין די ליניע. אין לויף פון די יארן האט ער זוכה געווען צו ווערן נסמך דורך די גדולי בעלי הוראה ובעיקר דורך דער פוסק הדור דער בעל שבת הלוי זצ"ל וועלכער האט אויף אים סומך ידיו געווען זאגנדיג אז אין דעם פעלד איז ער ממש א פוסק און קען פסק'נען אין דעם.

דערציילט ה"ר דוד אז אמאל נאכדעם וואס מען האט זיך אפגעגעבן אין די חברה קדישא מיט'ן באגראבן אידישע נפטרים וועלכער מען האט מפנה געווען אהער פון קאנזאקאסטאן האב איך א פרעג געגעבן ר' מענדל אויב עס איז אים שוין אויסגעקומען אונטערצונעמען אזא אונטערנעמונג אין דער פאראנגענהייט.

"אי", האט ער גענטפערט און דערציילט אז עס איז געווען אן אויסטערלישער פאל און אנגעהויבן צו דערציילן די אויסנאמליכע געשיכטע וואס עס האט זיך דעמאלטס אפגעשפילט.

"אין א טאג רופט מיר אפ אן עלטערע איד. דער איד שטעלט זיך פאר אלץ א איד מיט'ן נאמען ר' דוד גראס און ער בעט זיך ביי מיר אז איך זאל אים צוליב טון און ארויפברענגען די ביינער פון זיין פאטער ר' חיים ז"ל פון קאנזאקאסטאן און אים באגראבן אין די בית החיים וואס געפונט זיך אין די שטאט בית שמש".

מען האט זיך גענומען צו די ארבעט. נאכ'ן אויסארבעטן די פרטים וואס עס פעלט זיך אויס פאר אזא רייע האט מען זיך ארויסגעלאזט אויפן וועג און נאכ'ן אנקומען און טרעפן די מצבה, האט מען זיך גענומען צו די ארבעט.

ווען עס רעדט זיך פון אזא זאך הייבט זיך עס אן מיט א בקשת סליחה פון דעם נפטר און מען נעמט זיך צו די ארבעט.

ר' מענדל האט גענומען א גוי וועלכער זאל אים העלפן מיט די ארבעט און ווען ר' מענדל האט אים געגעבן דער סיגנאל אז ער קען זיך נעמען צו די ארבעט האט ער אנגעהויבן די ארבעט. איידעלערהייט האט ער אנגעהויבן אויפגראבן די ערד, אוועקגערוקט די שטיינער אין א זייט און זיך געגרייט צו צוגיין צום קבר, אבער איך יענע מינוט איז ר' מענדל געבליבן שטיין אויף זיין ארט ערשיטערט און דערשראקן.

פאר זיינע אויגן האט זיך אנטפלעקט אן אומגלויבליכע סצענע, ער האט געזען פאר זיך ליגן א דיקע וואלענע טלית, פון די סארט וואס די אידן אין גאליציע האבן גענוצט, און דער טלית האט איבערגעלעבט 63 יאר.

א פחד! א שרעק!

יעדער מאל איידער ר' מענדל האט זיך געגרייט אויסצופירן אזא שריט האט ער ערשט אנגעפרעגט די דעת תורה פון עטליכע גדולי ישראל צי אזא זאך איז אויסגעהאלטן הלכה'דיג. אויך דאסמאל האט ער אנגעפרעגט די דעת תורה פון עטליכע גדולי ישראל און באקומען זייער הסכמה, אבער די הסכמה וואס ער האט באקומען איז

איך האב זיך נישט געוואוסט וואו זיך אהין צו טון פון די חובות, אבער פון ווען איך בין אהיימגעקומען, שפיר איך ביי מיר, ווי די שפע לויפט מיר נאך, איך האב נישט קיין ספק אז עס איז בזכות הצדיק און כיוול טון פאר אים. זאג מיר, וואו האלט מען מיט די בנין?" איך האב אים דערציילט דער אמת אז איך האב נישט ביי מיר קיין פרוטה צו די נשמה אנצוהייבן אזא פראיעקט, ער האט געוואלט וויסן ווי אזוי מען דארף אנהייבן.

"איך וויל איינגעבן א ביטע צו קענען בויען א גרויסע בנין אבער עס קאסט געלט".

"איך שיק דיר שוין זעקס טויזנט דאלער", האט דער איד מיר געזאגט און באקומענדיג די געלט האב איך אנגעהויבן ארבעטן פאר דעם. די ערלויבענישן אליין האט אפגעקאסט כמעט 20 טויזנט דאלער און דער פערמיט האט געדארפט קומען צו גיין אין א יאר ארום, אב תשפ"א.

די צייט איז געלאפן און ביני לביני איז אנגעקומען דער יארצייט טאג פון כ"ב תמוז תשפ"א. אין דעם יאר האט מען געפראוועט דער יארצייט מיט א גרויסן עולם. עס איז געקומען צו גיין הונדערטע אידן און צווישן זיי איז אויך געווען קענטליך חשובע רבי'ס, רבנים, אבער די אומשטענדן זענען געווען זייער שוואך.

עס האט זיך אויסגעפעלט די מינימאלע זאכן פון א הכנסת אורחים, דער שטח איז נישט געווען צוגעפאסט און איך בין געווארן מוראדיג צוקלאפט פון דער מצב, אז בייטאג ביי די יארצייט, בין איך א צובראכענער אריין צום הייליגן ציון און מיט א געשטיקטער קול האב איך, ווי כיוואלט ווען געשטאנען פאר'ן רבי'ן בחיים חיותו זיך געגעבן א רוף און רב, איך האב אהערגעברענגט אידן, אבער איך האב זיי נישט וואו צו פלאצירן, איך בעט דיר, רבי, אז ביז דעם קומענדיגן יארצייט זאל דא זיין א שיינער בנין וואו מען וועט קענען אויפנעמען די געסט.

איך האב געדאווענט א לאנגער צייט ביז איך האב געהאט די געפיל אז דער רבי האט געהערט מיין געוויין און מיר געמוטיגט אז אלעס וועט זיין אין ארדענונג.

פול מיט אמונה אז דער רבי האט געהערט מיין געבעט, זענען מיר אהיימגעפארן ווארטנדיג אז די פערמיטן זאלן אנקומען ביז א חודש צייט אבער נאך איידער עס איז אנגעקומען האבן מיר געהערט די שמועות אז די ארטיגע גוים שטעלן א שווערן ווידערשטאנד דערצו. עס האט נישט געדויערט לאנג און די שמועות זענען געווארן פעסטגעשטעלט. די גוים האבן נישט מסכים געווען און די שטאטראט האט ענדגילטיג אפגעזאגט די ערלויבעניש.

איך האב אריינגעמישט עסקנים אבער די טויערן זענען געווען פארשלאסן, איך האב עס מקבל געווען באהבה, גלייבענדיג אז אלעס איז לטובה און עס האט נישט געדויערט לאנג, ביז ווען איך האב באמת מגלה געווען אז אלעס איז לטובה.

א טאג איז אריבער און איינער פון די ארטיגע עסקנים רופט מיר אן. "זאג, פארוואס דארפטו זיך מוטשענען מיט א בויעריי, פערמיטן, שתדלנות, איך האב פאר דיר א גרייטע זאך, דער צענטראלע האטעל פון די שטאט שטייט אויף אויספארקויף".

אין די ערשטע מינוט האב איך נישט געגלייבט וואס מיינע אויערן הערן אבער אריינגענדיג טיפער אין די זאך און יא! א הערליכע איינגערישטע געביידע טיפער צו פארקויפן.

תיכף ומיד האבן זיך אריינגעלייגט אין די זאך. מען האט געשלאסן דער מקח און ביז דער קומענדיגער ז' אדר תשפ"ב איז שוין דער מקח געווען געשלאסן.

פון דעמאלטס און ווייטער זענען אויף מיר אריבער ניסים ונפלאות אבער די מערסטע האט מיר באוואונדערט וויאזוי דער רבי האט געהערט מיין בקשה און מיר צוגעשיקט א פערטיגער בנין.

ווען די שטאטסלייט האבן עס געהערט, איז גאנץ לודמיר געווען אויף רעדער. איינער פון די ארטיגע גוים מפרסם געווען פאר זיינע חברים אז ער האט זיי געבעטן מיט עטליכע חדשים צוריק אז זיי זאלן נישט שטערן פאר די אידן.

ווען די אידן ווילן א געביידע וועלן זיי עס האבן! און ענדע האבן זיי עס טאקע באקומען און דאסמאל איז עס געווען גרינגער און בעסער ווי אייביג בעפאר.

בשעתו איז אויך געווען אנדערע וואס האבן מיר אפגערעדט פון קויפן די געביידע. עס איז געווען די צייט ווען די קריג אויסברוך מיט אוקראינע איז געשטאנען אויפ'ן שוועל, אסאך האבן געזאגט אז עס לוינט נישט יעצט קויפן, אבער ענדע האט זיך ארויסגעשטעלט אז מיר האבן עס איינגעקויפט אין די בעסטע צייט.

די שטאט לודמיר געפונט זיך ביים גרעניץ פון פוילן. עס איז פון די רואיסטע געגענטער אין אוקראינע. דער פארלאנג פאר יענער געגענט איז מאמענטאל זייער הויך. עס לאזט זיך זאגן אז ווען מיר קויפן עס נישט דעמאלטס, וואלט עס מער נישט געשטאנען צום פארקויף, מיר האבן עס געכאפט אין די בעסטע מינוט.

ברוך השם אז השי"ת האט מיר געגעבן די זכיה! עד הנה עזרוננו רחמיק און ולא עזבונו חסדיך און האפענטליך וועט מען בקרוב קענען ענדיגן די בויעריי און די מאסיווע געביידע וועט שטיין צום באנוץ פאר'ן גרויסן ציבור.

געווען איבער א פשוט'ער מענטש, נישט איבער אזא חשובער פערזענליכקייט ווי רבי חיים בן ר' יצחק גראס, א גומל צדקה וחסד, צי קען ער ווייטער גיין מיט די ארבעט צי נישט?

די מעשה האט פאסירט מיט יארן צוריק. די יעניגע וועלט איז נאכנישט געווען אזוי ענטוויקעלט ווי היינט. דער היינטיגער שטייגער, אז יעדער האט א סעלילער טעלעפאן אין טאש, איז נאכנישט געווען א טייל פון דעם סדר היום און דא, האט ער זיך געטראפן שטיין אין אזא שטראטעגישע מאמענט, ווען ער דארף אליין זיין דער מחליט צי ער זאל ווייטערגיין מיט די עבודת ה' צי ער זאל זיך דא אפשטעלן.

נישט וויסענדיג וואס צו טון האט ער זיך געשטעלט אין א זייט און אנגעהויבן מתפלל זיין. פון טיפן הארצן האט ער איינגעריסן בעטנדיג ביי השי"ת אז ער זאל אים אריינשיינען וואס ער האט צו טון בעטנדיג אז מען זאל אים פון הימל געבן א צייכן וואס ער האט צו טון.

ער האט געענדיגט מתפלל זיין פון טיפן הארץ און נאך די ענדע האט ער געשפירט אן אויסטערלישער משיכה אנצוגיין מיט די עבודת ה' און זיך ענומען דערצו.

ווען ער האט זיך ענומען צו די ארבעט האט ער זיך באגעגענט אז דערונטער פון די תלית האט מען געזען די געווענליכע סצענע וואס מען זעט ביי יעדער אזא פאל. קיין זכר צו די תכריכים איז נישט געווען און אויסער אפאר ביינער האט ער גארנישט געזען דארט.

דער וואונדער איז געווען גרעסער! אלעס איז צוגאנגען און בלויז די תלית איז גאנץ ווי אזוי קען דאס זיין? עס איז קלאר געווען פאר ר' מענדל אז וואס ער זעט דא איז הימליש און אויסטערליש, נישט ווי עס איז געווענליך.

"מיין ארבעט איז אריבערצוברענגען די ביינער קיין ארץ ישראל און פון דארט און ווייטער גייט עס אריבער צו די הענט פון די חברה קדישא". שילדערט רבי מענדל אבער ער באטאגט אז איך דעם פאל אז געווען אנדערש און נאכ'ן מיטהאלטן אזא זאך האט ער נישט אפגעלאזט די מיטה ביז ווען מען האט איר געברענגט צו די קבורה, און דא איז אנטשטאנען א שווערע שאלה.

מען דארף אינאכט נעמען אז אינדערצייט וואס אין אויסלאנד איז דער מנהג אז מען באגראבט א איד מיט א תלית איז דער שטייגער אין ארץ ישראל אז מען באגראבט א איד בלויז מיט די תכריכים און נישט מיט זיין תלית, און דא איז גולד געווארן א שטיקל שאלה ווי אזוי מען זאל זיך פירן אין אזא צייט.

די שאלה ווערט שוין געברענגט אין די פריערדיגע פוסקים. דער מקור אז מען באגראבט א איד מיט א תלית נעמט זיך פון דעם אז כידוע איז ציצית (מיט די אכט פעדימער און די פינף קניפן) בגימטריא כמנין תרי"ג. אז מען באגראבט א איד אזוי איז עס אן עדות אז ער האט מקיים געווען כל התורה כולה און וועגן דעם שרייבט דער רבינו תם אז היינטיגע צייטן ווען עס איז נתמעטו הלבבות און א איד קען נישט מעיד זיין אז ער האט מקיים געווען די גאנצע תורה כולכתו זאל מען נישט באגראבן א איד מיט א תלית.

קעגן דעם פסקינז דער רמ"א אז א איד וואס איז כל ימיו נזהר געווען אין די מצוה פון ציצית זאל מען א באגראבן מיט א תלית, און ווי באטאנט הערשט דא א חילוק צווישן אויסלאנד און ארץ ישראל, אבער דא נאכ'ן מיטלעבן אזא וואונדער האט מען געטראכט אז מען וועט יא באגראבן דעם איד מיט א תלית.

עס איז געווארן א שאלה און דער רב האט געלאזט רופן דעם אלטן זון און אים געבעטן אז ער זאל אים דערציילן זכרונות פון זיין פאטער.

"איך געדענק נישט קיין סאך", האט דער זון געזאגט, און געשילדערט אז זיי זענען אינאיינעם אנטלאפן פון גאליציע ביי די קריג אויפ'ן וועג קיין ארץ ישראל, און אונטערוועגענס זענען זיי אנגעקומען קיין קאזאקאסטאן צילנדיג אנצוקומען קיין ארץ ישראל.

דער טאטע איז געווען זייער שוואך און מיר געלאזט רופן זאגנדיג אז ער שפירט אז ער וועט עס נישט דערלעבן און מיר געבעטן אז ווען ער שטארבט זאל מען אים באגראבן דא על תנאי, אז ווען די אומשטענדן וועלן עס ערלויבן זאל אים אריבערפירן קיין ארץ ישראל. "אבער וואס קענסטו אונז דערציילן איבער דיין פאטער? עפעס ספעציעל?" האט דער רב געדרוקט.

"איך ווייס אז ער האט געטון אסאך חסד".

אבער פאר'ן רב איז עס נישט געווען גענוג, ער האט געוואלט הערן עפעס מער.

"אפשר עפעס בנוגע זיין תלית?"

הערנדיג ווי מען רעדט וועגן די תלית האט זיך דער זון דערמאנט זאגנדיג אז יא! ווען מען רעדט פון די תלית דערמאנט ער זיך עפעס.

"מיין טאטע האט אויסטערליש שטארק מקפיד געווען נישט צו רעדן מיט'ן תלית, אפילו נישט קיין שיחות חולין. אויף אזוי ווייט האט ער מקפיד געווען אויף דעם אז ווען מען האט אים אויסגערופן צו די תורה און געפרעגט ווי אזוי ער הייסט, פלעגט ער זיך אויסטון די תלית און ענטפערן זיין נאמען און ערשט נאכדעם האט ער צוריק אנגעטון די תלית".

יעצט איז דער בילד שוין געווען קלאר. מען האט פארשטאנען וויאזוי א איד וואס האט אלע זיינע יארן אזוי שטארק אכטונג געגעבן אויפ'ן כבוד פון דעם תלית איז זיכער אז השי"ת האט נישט מקפח געווען זיין שכר און מען האט פון הימל מודיע געווען זיין שכר און זיין תלית איז נתגלה געווארן בשלימות.

דער רב האט מתיר געווען אז מען זאל אים באגראבן מיט'ן תלית און זיין גוטע התנהגות איז א לימוד פון א מוסר המשכל פאר יעדן איד.

און דאס איז די נוסח המצבה וואס שטייט אויפגעשריבן אויף זיין מצבה אין די שטאט בית שמש.

פ"ב, ר' חיים גרוס ב"ר יצחק ז"ל, מהאלשיץ, גליציה.

עטרת תפארת משפחתנו, גמל צדקה וחסד בחיבה ואהבה.

נפטר במקום גלותו באקטיובינסק קזחסטאן, י' תמוז תש"א.

הובא למנוחות בארה"ק כ"ג מנחם אב תשס"ד

תהא נשמתו צרורה בצרור החיים.

צוהערער פרעגן

שאלות און תשובות אין די טעמעס פון אמונה און ביטחון

איך האב געוואלט פּרעגן א כללות'דיגע שאלה. עס טרעפט זיך אסאך מאל אז מען איז אין א גרויסער קלעמעניש. די נסיון איז זייער שווער ווי למשל אז מען דארף האבן וויכטיג געלט, אדער אז מען איז אין א שעת צרה. וויאזוי דארף זיך א מענטש פירן אין צייט פון א נסיון?

ר.ש. בית שמש

שאלה נומער 45

אויפגעקומענע דערמאנטע תשובות וואס ווערן דא אראפגעברענגט זענען נישט קיין תשובות אויף הלכה למעשה. עס איז נאר א שמועס צווישן חברים דורך די חשובע ליינער. אויף די הלכה למעשה פון יעדער איינער זאל זיך יעדער מקיים דער 'עשה לך רב' און אנפרעגן ביי זיין פוסק אין די ענינים.

העשרת ע"ה יתברך

הרב שמעון ראטמאן פון בית שמש: דער יסוד פון מידת הבטחון איז אז דער איד זאל וויסן ביי זיך אז ער איז אין די הענט פון השי"ת און אז אלעס וואס ער דארף וועט ער באקומען פון השי"ת. ווען א מענטש איז געדרוקט וועט זיין שווער זיך צו שטארקן אין דעם הניבונט. א גוטע עצה זיך צו שטארקן אין די אמונה איז זיך צו שטארקן מיט פסוקי בטחון ווי מ'דער פסוק 'אין מעצור ביד השם להושיע' און אזוי ווייטער. אזא סארט התנהגות וועט צוברענגען אז עס וועט ווערן גרינגער פאר'ן מענטש און אין דעם זכות וועט ער זען א גרויסע התחזקות און א ישועה גדולה.

אז צו דעם לייגט צו הרב גבריאל בערקאוויטש פון ירושלים: עס איז דא מצבים און א מענטש דארף זיך אינגאנצן מבטל זיין פאר השי"ת ווי עס שטייט אין תהלים [מו, יא] הרפו ודעו כי אנכי אלקים א מענטש דארף נאכאלאן [מלשון מרפה] און אוועקנעמען די דאגה פון הארץ און ארויפארפן זיין משא צו השי"ת און וויסן אז נאר ער פירט עס כרצונו.

הרב יהודה געוירצמאן פון בית שמש: אז איד דארף וויסן אז אין יעדער מצב איז השי"ת מיט אים. ווען מען ווייסט עס באקומען מען שוב הדעת און מען איז ווערט געשטארקט.

הרב ברוך ווייס פון בית שמש געבט צו פארשטיין די נקודה מיט א זיסער געדאנק: עס איז געווען אמאל א מענטש וואס פלעגט אייביג ארומגיין פאר'דיאטריט. און האט מען אים געזען רואג. האט מען אים געפרעגט וואס איז געשען? אלעס האט זיך שוין מסדר געווען? האט ער גענטפערט אז ניי! ער האט פשוט געדינגען א איד וואס זאל שלעפן פאר אים אלע זיינע דאגות. און פון וואו וועסטן האבן געלט צו צאלן פאר יענעם? האט מען אים געפרעגט, האט ער געענטפערט אז אויך דאס איז נישט זיין דאגה, ווייל יענער טראגט שוין די דאגה. עס איז א ווערטל, אבער עס איז אן אמת! ווען א איד געבט איבער זיינע דאגות פאר השי"ת קען ער לעבן במנוחה, ווייל איינער זארגט שוין פאר אים.

הרב חיים אייזנבאך פון אשדוד: א גוטע עצה זיך צו שטארקן בעת צרה איז אז א מענטש זאל צוריקטראכטן צו זיין עבר און זיך דערמאנען וויאזוי עס איז אים אמאל שווער געווען און השי"ת האט אים דעמאלטס ארויסגענומען פון זיינע יעניגע שוועריקייטן, ווען ער האט נישט געלייבט אז ער קען ארויסגיין פון דעם, וועט ער אים אויך יעצט ארויסנעמען פון די יעצטיגע שוועריקייטן.

קץ שם לחושך

הרב דוד לייפער פון ירושלים, הרב שלמה קריבוס פון ביתר עילית: איינס פון די גרעסטע שוועריקייטן וואס א מענטש האט ווען עס איז אין שווער, איז דער פחד אז די שוועריקייט וואס ער האט אצינד גייט בלייבן אויף אייביג. עס איז א טעות. צו יעדע חשכות איז דא א קץ. דער סטייפלער גאון זצ"ל פלעגט כסדר חזר'ן די נקודה אז ס'גייט אריבערגיין און ווען עס איז דא קעסטל דאך זוכה זיין צו שפירן דער קירבת השם.

א פרסית'דיגע השפעה

עס רעדט דא חיים פון די שטאט נתניה:

עס איז שוין א לענגערע צייט וואס כ'הער אויס די האטליניע און עס איז מיר מורא'דיג מחזק, א פערזענליכע הנאה האב איך פון דער 'שיחת חברים' אפטיילונג, ווי די רבנים החשובים שמועסן זיך דורך אין אמונה, עס איז אויסטערליש שיין און געשמאק און עס געבט מיר צו אסאך חיות.

מצד די באקומער

נאך א לענגערע צייט וואס מיר האבן געזוכט א דירה און מיר האבן עס געוואלט גיין קויפן האבן מיר דערלאנגט א ביטע צום באנק פאר א מארגעדזש. מיר האבן צוגעשטעלט פאר'ן באנק אלע נויטיגע פאפירן אבער דער באשטעטיגונג פאר די מארגעדזש האט זיך געשלעפט אויסטערליש לאנג. זעענדיג אז עס קומט נישט אן האב איך זיך אונטערגענומען אז כ'גיי תורם זיין די גליונות אין פערציג שולן. ווי נאר איך האב עס געזאגט איז גלייך געקומען א טעלעפאן קאלל פון באנק אז די מארגעדזש איז באשטעטיגט.

מצד די געבער

דער ציל פון דעם גליון איז מקרב צו זיין אידן לעבודת השם.

א שאלה פאר גליון 95

מיין פרנסה ציה איך פון פארקויפן א געוויסער פראדוקט. מייע פרייזן זענען נאראמאלע פרייזן ווי עס גייט אין די מארקעט אבער עס מאכט זיך אסאך מאל אז ווען איינער קומט אריין אין געשעפט און כלייג אים פאר מיי פרייז און יענער קווענקעלט אזוי וועגן די געלט, שלאג אים אים פאר א דיסקאונט אין די פרייז.

איך געב אים די 'הנחה' נאר ווייל איך ציטער אז יענער וועט עס נישט וועלן קויפן און ארויסגיין מיט ליידיגע הענט און כ'וועל דערלייגן. מיין שאלה איז צי דאס איז נישט קיין געטענה פון חסידה צו די אמונה, אפשר פאדערט זיך פון מיר אז איך זאל האלטן ביי מיין פרייז און גלייבן אז וואס עס איז באשערט פאר מיר וועל איך סיי ווי באקומען, אדער אפשר דארף מען יא געבן דיסקאונט? א.ה. ח'פה

איבערגענומען שאלות און ענטפערס:

איבערזאלן מענטשעס אויף דער אשכול'ן נומער 100-31-10-02 און אויסוועלן א שפראך דרוקס 5 < 5 (ער נוקרדינג באגרענעצט צו 3 מינוט) | אין אימעיל 023011300@gmail.com | אין פסק 109-6599-02 ענטפערס וועלן גענומען ווערן די זונטאג פרשת מטות. און וועלן ווערן גענומען נאר מיט א באצער באמער און די שטאט - דער נאמען פון דער פרעגער און שטאט וועט געשריבן ווען אין ראשי תיבות.

א נקודה פון דער וואונדערליכער שיעור פון הרה"צ ר' בעריש שניעעבאלג שליט"א האלטן פון זיך - דער שליסל צו וואקסן

געוויזן די בעט פון משה רבינו, אז עס איז נישט געווען עכט, נאר א פאנטאזיע, ווייל דאס איז דער כח היצור, ער ברענגט צו אז דער מענטש זאל מיינען און עס זאל אויסזען אבער עס איז נישט עכט.

די נסיון איז אויך אז זאך וואס האט צו טון מיט א רגע. ווען עס איז בתוקף ברענט עס און א רגע דערויף, איינמאל מען איז זיך מתחזק אין דעם, גייט עס אריבער און די חכמה איז אויסצונוצן אט די רגע פאר התקרבות צו השי"ת.

דער בית הלו זאגט (קונטרס ביטחון, אות כה) אז ווען א מענטש האט א שוועריקייט זאל ער זיך נישט פארלירן נאר גלייך מפשפש זיין במעשיו און זען וועלכער מעשה האט געקענט צוברענגען די שוועריקייט און ווי די גמרא זאגט (ברכות ה, א) אם רואה אדם שסיוורים באין עליו יפשפש במעשיו און ווי חז"ל זאגן שוין אין מסכת נדה (ע, ב): "מה יעשה אדם ויתעשר יתפלל למי שהעושר הנכסים שלו" און ער זאל זיך שטארקן זיין הארץ מיט בטחון און תקוה אין השי"ת און ער זאל קובע זיין ביי זיך אז דער באשעפער איז דער איינציגסטער אויף די וועלט און אויסער אים איז נישט דא פון וועמען צו בעטן הילף און ווי עס איז מבואר אין ספר נפש החיים (שער ג, פרק י"ב) אז ווען א מענטש זעט אז עס קומט אויף אים צער זאל ער זיך מתבונן זיי אין אחדות הבורא, אז עס איז נישט דא קיינער אויסער אים און עס וועט פון זיך אליין אוועקגיין אלע דינים און אלע מקטירגים.

עס איז דא די רגע פון נסיון, די רגע פון התחזקות און די רגע פון התעלות.

א פינטעלע ליכטיגקייט אויסזיגן פון שיעורי המשפיעים אין האטליין

יעדער פון אונז קען די טייטש פון דער ווארט נסיון אבער ווען מען קוקט אריין מיט א טיפקייט אין דער ווארט קען מען טרעפן אין איר נאך א משמעות. דער ווארט 'נסיון' האט אין זיך אויך א משמעות פון 'הרמה', אז דער מענטש הייבט זיך אויף דורך דעם, זיין לעבן ווערט העכער דורך די נסיון.

אויף דער פסוק 'צדיק כחמר יפרח' געבט דער מלבי"ם צו פארשטיין אז עס גייט צוזאמען מיט דער 'בקמים עלי מרעים', אז יעדער איינער אנערקענט אז איינס גייט מיט'ן צווייטן ווייל דער צדיק האט אויפגעבליט אדאנק די שוועריקייטן וואס ער האט געהאט פון די 'מרעים'.

א נסיון איז אויך א געלעגנהייט! אז מען איז זוכה הייבט מען זיך אויף פון דעם און מען ווערט גענעטער דורכדעם צום באשעפער.

דער אמת איז אז די נסיונות זענען אן אויגן פארבלענדעניש, עס איז נישט אן אמת'ער זאך. די גמרא זאגט [סוכה נב] אז לעתיד לבוא וועט מען שעכטן דער יצר הרע און דער לשון הגמרא איז אז צדיקים נדמה להם כהר גבוה ולרשעים נדמה כחוט השערה.

דער לשון הגמרא איז 'נדמה' ווייל עס זעט נאר אויס, עס איז נישט אמת'דיג. עס איז א דמיון ווייל דער יצר הרע איז אויך גרויסער דמיון.

אין ווען אברהם אבינו איז געגאנגען צו די עקידה ווערט דערציילט אין מדרש אז דער יצר הרע האט זיך אוועקגעשטעלט פארענט פון אים און זיך פארשטעלט ווי א טייך און עס איז אויך געווען אן אויגן פארבלענדעניש. די זעלבע איז אויך געווען ביי די חסא העגל וואו מען האט זיי

נעם דו אויך א חלק אין די באוועגונג אויסצופרייטן אמונה איבער די וועלט און זיי זוכה צו די הייליגע הבטחה פון זוה"ק **צו האבן קינדער און קינדס קינדער יראים ושלמים** **רוף יעצט אריין: 02.6313.742**

העברה לבנק	מחלוח בדואר	בעמדות נדרים
לאומי סניף 902	ת.ד. 5475	פולס על שם
חשבון 57390056	ירושלים	'שער הבטחה'

ווילט איר אנטייל נעמען אויסצופרייטן די גליון אין אייער געגנט קלינגט אריין אין אפיס **02-5866-075**

מענטשליכער ענטפער צווישן די שעות 12:00 און 14:00 אויב איז נישטא קיין ענטפער לאזט איבער א נעמענדיג אין אלע שעות פון טאג און מיט וועלן איין צוריקהפן בס"ד

צו באקומען דעם גליון אייך איימעיל, שרייבט צו: 023011300@GMAIL.COM

דער פארשייבונג אין דעם איימעיל איז פאר דער גליון אויף אייז, העכערט און ענליש